

Ed.

223. Frumvarp til laga

[122. mál]

um breyting á lögum nr. 7 29. apríl 1963, um tollskrá o. fl.

(Lagt fyrir Alþingi á 87. löggjafarþingi, 1966—67.)

1. gr.

Á tollskránni í 1. gr. laganna eru gerðar þessar breytingar:

85.15.10 orðist svo:

Sjónvarpsviðtæki, einnig með innbyggðum grammofón og/eða	
útvvarpsviðtæki	100%
85.15.20 Útvvarpsviðtæki, einnig með innbyggðum grammofón	100%

2. gr.

Við 3. gr. tollskrárlaganna bætist nýr töluliður er orðist svo:

47. Að ákveða, að verja megi allt að 8% af tolltekjum þeim, er innheimtar verða af innflutningi, er fellur undir tollskrárn. 85.15.20, til Sinfóníuhljómsveitar Íslands.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Frumvarp til laga um afnám heimildar til einkasölu á viðtækjum hefur verið lagt fram á þessu þingi.

Undanfarið hefur Viðtækjaverzlun ríkisins veitt einstaklingum og fyrirtækjum heimild til að flytja inn viðtæki gegn greiðslu á sérstöku gjaldi um leið og innflutningur fór fram. Hefur gjald þetta numið 30% af fob-verði hljóðvarpsviðtæka og hluta í hljóðvarpsviðtæki, en 15% af fob-verði sjónvarpsviðtækja og hluta í sjónvarpsviðtæki.

Í raun og veru hefur einkasölugjald Viðtækjaverzlunarinnar aðeins verið verðtollur, enda hefur einkasölugjaldinu af sjónvarpsviðtækjunum verið varið óskertu á sama hátt og verðtollu sjónvarpsviðtækja, þ. e. til greiðslu á stofnkostnaði sjónvarps. Einkasölugjaldinu af hljóðvarpsviðtækjum, að frádregnu tapi Viðtækjaverzlunarinnar, hefur eins og kunnugt er verið ráðstafað á 3. gr. fjárlaga, annars vegar til greiðslu á skuldum Þjóðleikhússins, en hins vegar til Sinfóníuhljómsveitar Íslands.

Viðtækjaverzlun ríkisins hefur rétt til einkasölu á nær öllum vörum, er falla undir tollskrárn. 85.15.10 og 85.15.20, auk þó nokkurra vörutegunda, er falla undir önnur tollskrárnúmer. Þegar á það er litið, að tekjum þeim, sem viðtækjaeinkasölnunni er ætlað að afla í ár, hefur nú þegar verið ráðstafað, svo og að sízt má rýra tekjustofna sjónvarps og Sinfóníuhljómsveitarinnar, þykir eðlilegt að hækka tolla af sjónvarpsviðtækjum og útvvarpsviðtækjum úr 80% í 100% verðtoll. Eftir atvikum hefur ekki verið talin ástæða til að hækka verðtoll á vörum, er falla undir önnur tollskrárnúmer, þótt Viðtækjaverzlunin hafi haft rétt á einkasölu á slíkum vörum.

Með hliðsjón af verðmæti innfluttra sjónvarpsviðtækja á níu fyrstu mánuðum s. l. árs, mundi 100% verðtollur af sjónvarpsviðtækjum hafa gefið um 1.5 millj. kr. meira fé á því tímabili til greiðslu á stofnkostnaði sjónvarps heldur en einkasölugjaldið ætti að gera. Innheimt fé ríkissjóðs af hljóðvarpsviðtækjum hefði hins vegar orðið 1.2 millj. kr. minna. Gera má því ráð fyrir, að hækkan á verðtollu á sjónvarpsviðtækjum og hljóðvarpsviðtækjum úr 80% í 100% svári nokkurn veginn til þeirrar innheimtu, er aflögð verður með Viðtækjaverzluninni.

Með frunvarpi þessu er raunverulega verið að auka framlög til greiðslu á stofn-
kostnaði sjónvarps á kostnað þess hluta, er innheimtur hefur verið af hljóðvarps-
viðtækjum.

Þótt gjöld af innfluttum hljóðvarpsviðtækjum verði framvegis nokkuð minni en
að undanfögnu, mun það ekki valda ríkissjóði erfiðleikum. Í fyrsta lagi hefur Við-
tækjaverzlunin verið rekin með allmiklu tapi að undanfögnu, sem að sjálfsgöðu hefur
etið upp nokkurn hluta innheimtunnar. Í öðru lagi hefur hluta af tekjum Við-
tækjaverzlunarinnar verið varið til greiðslu á byggingarskuldum Þjóðleikhússins,
sem nú eru að fullu greiddar, og því ekki nauðsynlegt að gera framvegis ráðstafanir
til tekjuöflunar þeirra vegna.

Í 2. gr. eru ákvæði um að verja megi hluta af fé því, er innheimtist vegna
hækkunar á tolli á hljóðvarpsviðtækjum, til Sinfóníuhljómsveitar Íslands. Fjárveiting
til Sinfóníuhljómsveitarinnar er sem kunnugt er á 14. gr. fjárlaga, en auk hennar
hafa $\frac{2}{5}$ hlutar af hagnaði Viðtækjaverzlunarinnar runnið til hljómsveitarinnar. Á
3. gr. fjárlaga 1967 er þessi hluti áætlaður 856 þús. kr. Er hér farið fram á heimild
til að greiða svipaða upphæð til hljómsveitarinnar.